

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLA.

Permétin que no 'ls parli de eleccions. Penso ferlos un favor no parlantne.

Per més que l' ESQUELLA no siga genuinament un periòdich polítich, pot ocupar-se de política sempre que l' hi donga la gana. Pero las eleccions avuy en dia no son politics. Lo govern las pasta, las cou y se las menja y 'l país s' ho mira ab indiferencia.

Y encare hi ha candidats ó cándidos que publican manifestos! Mal enguanyat paper que gastant! No valdria més que en lloch de dirigir un manifest als electors, enviessen una carta al governador de la provincia? Entesos ells dos, entés tothom.

Jo per la mèva part ja m' ho tinch pensat, aniré a votar. Si senyors, encare que 'm quedi sol, votaré a

D. Baldomero Espartero.

L' únich home honrat que tenim a Espanya.

¿Qué diuhen, qu' Espartero es morí? Y qué? Ja que 'ls morts son los que elegeixen als vius, just es que alguna vegada 'ls vius elegim a un mort.

Després de tot, dat l' estat de decaïment del país, Espartero es l' únich patrici que pot fer la felicitat d' Espanya.

Quan menos si tots los diputats que sortissen fossen com ell, no n' hi hauria cap que demanés turró, y Espanya seria una bassa d' oli.

Dels castells feudals penjats al cim de una penya inexpugnable, com nius d' àligas, terror un dia de la comarca, ja no 'n queda avuy més que la ridícula carcanada. Quatre parets quartejadas ó un pilot de ruinas, un sens fi de nius de sargantanas, algunas motas de llacsos y coscunias que pasturan las cabras.... miseria y vergonya.

Pero ¿es veritat realment que ha mort lo feudalisme? Creuhen alguns que 'l vapor, l' electricitat y tots los portentosos invents de l' época moderna han acabat per sempre ab aquell poder arbitrari, capritxós, iniquo, que posava a las plantas de un home privilegiat l' honor y la vida de altres homes. Quin error més deplorable!

Lo feudalisme no ha mort, no ha fet més que transformar-se.

Avuy lo senyor feudal viu encare. No dú casco, ni ceneix espasa, no tè trono, ni tè força.... ni per qué la necessita? Hi ha altres medis de humillar al pròxim; hi ha altres medis de exterminarlo.

Un fabricant, per exemple, deixa a un treballador sense feyna, no per sobra de brassos, sinó per capritxo. Aquí tenen un vassall del teler ó de la màquina de filar que 's mor' de gana, sense que trobi justícia que l'

ampari. Lo senyor feudal de l' época moderna ha usat del seu dret y no hi ha més remey que resignarse.

Lo ferro-carril sembla l' antitesis del feudalisme; y no obstant dintre de las empresas hi ha també senyors feudals.

Fá pochos dias en la linea de Fransa prop de Cardedéu vá ocorre un xoch entre un tren de mercancias y una màquina. Total, uns quants ferits y un mort. Per los accionistas aixó no significa res; per la direcció de la companyia, tampoch.

Veritat es que algunas familias ploran sanch y llàgrimas; pero ¿qué per ventura no son aquestas siervas del carbó de pedra? Lo maquinista que vá morir cumplint un deber penós feya temps que se la temia y ab molta freqüencia ho deya. Dirán que podia deixá 'l servey y al puesto d' ell un altre.... Pero 'l pobre tenia familia, y per la vida 's pert la vida.

Si hi havia imprudencia en lo servey, l' empresa hauria de ser responsable subsidiariament de aquesta desgracia. En un altre país á horas d' are 'ls tribunals l' hi haurian fet saber quan val la vida de un home; aquí a Espanya no l' hi costará res, perque ja hem convingut enque un espanyol no val un pito.

Donchs bé, de aquesta desgracia pública y notoria van ocuparsen alguns diaris de la localitat, en la forma que van tenir per convenient y saben lo que vá fer lo senyor feudal de la linea de Fransa?

Vajan llegint qu' es curiós.

Hi havia en l' estació de Granollers, un jove empleat, D. Joseph Barbany. A copia de aplicació y constancia, treballant com un negre é interessantse per la companyia, havia anat logrant penosos ascensos. A horas perdudas aquest jove cultivava la poesia. Aquí mateix haviam publicat algun treball seu, que 'ns enviava suscrit ab lo pseudónim de *Pepet del carril*.

Donchs bé, quan ell esperava un ascens á que s' havia fet acreedor per la seva activitat é inteligencia, lo dia de Pasqua rebé un ofici concis é infundat, donantlo de baixa punt en blanch. Aquesta vá ser la mona que l' hi tenia reservada 'l senyor feudal de la companyia de Fransa.

Naturalment, lo Sr. Barbany, desitjant coneixe 'ls motius de aquesta resolució, 's presentá a D. Claudi Planás y aquest l' hi digué que s' havia fixat en qu' ell havia de ser l' autor de las correspondencias relatives al xoch publicadas en *El Diluvio y la Renai-xensa*.

¿Tenia algun motiu, alguna prova, algun indici per creure semblant cosa? Un sol: judiquin vostés si era ó no fundat: que 'l Sr. Barbany havia enviat alguns versos a l' ESQUELLA, y per lo tant que qui es capás d' enviar versos a l' ESQUELLA, es capás també d' es-

criure correspondencias al *Diluvio* y á la *Renai-xensa*. ¿Qué 'ls sembla la lógica del senyor feudal de la companyia de Fransa?

En vá protestá 'l digne ex-empleat contra una deducció tan arbitraria; en vá posá de manifest la seva ignocencia... Lo senyor feudal respongué que ja havia dit foral y que ni la seva paraula retrocedeix, ni la seva firma s' esborra.

Y vels'hi aquí com lo xoch de Cardedéu á més de la sensible mort de un maquinista y de las descalabraduras de alguns empleats, vá produhir pochos dias després un' altra desgracia.

Lo senyor Planás es com una locomotora llausada á tot vapor: no retrocedeix per res y cayga qui cayga.

Desgraciadament las accions de la companyia no tenen tanta enteresa. Las accions de Fransa retrocedeixen y están cada dia més baixas. Lo moviment de la linea també disminueix.... y creguin que ab un quant temps de feudalisme-Planás, los accionistas haurán de demanar al digne gerent dels seus interessos que 's deixi fer una imatge, encare que siga de fusta de figuera, per colocarla en l' altar major de la suntuosa iglesia de Port Bou, alsada per la pietat y 'ls sentiments catòlics de D. Claudi.

Perque, han de saber que D. Claudi, ja no fóra bon senyor feudal si no fés ben devot y no aixequés iglesias. *Lo cortés no quita á lo valiente*. Lo ser bon cristiá, no vol dir que no pugan ferse judicis temeraris odiosos, cometre faltas, realisar injusticias y condemnar á un ignocent.

Nota: Quan D. Claudi siga Sant Claudi patró de Port Bou, los empleats que prengan mal á la linea per las malas disposicions de la direcció, podran omplirli una capella de retaules, ex-votos y membres de cera.

Y 'l Sr. Barbany, conegut en lo nostre periòdich ab lo nom de *Pepet del Carril*, ja qu' es aficionat á escriure versos, podrá encarregar-se de ferli 'ls goigs.

P. DEL O,

LA DONA NUA.

Lo nostre incansable company C. Gumá ha aumentat la seva colecció de folletets en vers ab un de nou que porta l' títol de *La dona nua*.... (¡moralment!)

De segur no l' hi agrahiran las donas aquest obsequi. Lo poeta després de un prólech molt garbós, agafa á la dona y la despulla... moralment. Lo que son las donas, lo que pensan, lo que desitjan: lo que pretenen quan son solteras, lo que realisan un cop casadas, lo que enrahonan ellas ab ellas, tot aixó matisat de consells molt oportuns y de reflexions molt convenientes, cons-

tituixen lo fondo de l' obreta, no menys notable que las anteriors del propi autor. *L' amor, lo matrimoni y 'l divorci, Del bressol al cementiri, Buscant la felicitat, Barcelona en camisa, Lo déu del sigle, ¿Home ó dona?* de algunes de las quals se 'n han arribat á fer fins terceras edicions.

Creyém que no 's quedarà endarrera *La Dona nua*, en la qual hi campeja la mateixa felicitat, lo mateix desembrás, aquella abundancia de ideas y aquella fluïdes que distingeixen a totas las obras del propi autor.

¿Ne volen una proba? Donchs vajin llegint aquest fragment del amor de dona.

¿Voléu veure la manera que t' de pesar l' amor, probant que al seu interior lo més calent es l' ayguera?
Contempléula: surt de casa aixerida, seductora; passa un y se 'n enamora súbitament, com un ase. Lo desgraciat la segueix; ella, tras, tras, tras, camina, y, mentres tant examina quin tipo t' y com vesteix, Al cap de quatre minuts, quan ell tot just ha observat qu' ella t' l' cútis rosat ó que 'ls seus peus son menuts, la murria ja ha vist que 'l jove t' nas gros boca petita, qu' es molt alt, que va ab levita y que du una hermilla nova.
No indaguém si ell al fi sab ó no sab aventurar-se; lo següé es que al retirar-se l' home t' un foró dintre 'l cap. Pensa torná al altre dia, forma mil calculs diversos, la idealisa. l' hi fa versos; la compara, la somia; y ella, entre tant, ab lo cor tot fresch, diu quan se 'n va al llit:
—No sèl! s' embra un bon partit!
[hasta du rellotje d' ori—

Arriba l' hora en que seduhit y encalabrinat va l' home per triar dona. L' autor fa l' atinada reflexió següent:

Devegadas m' hi trobat en una corbatería, contemplant com algú tría corbatas tot preocupat. Aquesta l' hi sembla clara, aquella la troba fosca. l' altra es un xich massa tosca, la de més enllà es molt cara. Y després d' un gran traspals, quan troba lo que desitja, se la mira un' hora y mitja... [total per sis ó vuyt rals!
—¡Vet' aquí! m' hi dit: ¿com es que per triá una corbata, una cosa tant barata que no la durá ni un mes, todas las remou del lloch y cap l' hi sembla prou bona, y per escullir la dona l' home s' hi mira tan poch?
¿No es xocant la lleugeresa, la boja tranquilitat ab que l' home atolondrat escull la seva promesa?
Aquest la busca bonica, aquell la esculleix morena, l' altre prima, l' altre plena, l' altre pobra, l' altre rica.
Y quan han pogut trobar una que ho sembla. ¿ que ho es, ja no 's cu dau de res més, ja no hi ha més que pensar.
¡Ah, desgraciats papanatas!
¿Per qué no trihéu més bè?
¿No veyéu que la mullè dura més que las corbatas?

Terminarém aquest mostruari de retalls reproduhint los següents consells escrits per us dels homes casats:

Quan la dona que solía sè en lo vestit poch mirada de cop se torna endressada, hi ha intrínquilis; desconfia. Quan, contra la marxa usual, de despreocupada y trutxa se transforma en beyatutxa, vigila; es mala senyal. Si pèlsant ó un dia així reb un anónim regalo firmat: *Una amiga*, malo; es d' un home créume á mí. Quan te diu, molt salamera, que ta salut empitjora y que haurías d' aná á fora, jojo! t' para la ratera. Si t' mima ab ardor febril tras l' ausencia... ja ets al sach: fa allò que diu en Balzac, t' aplica l' dret mercantil. ¿La senyora ni per riure escribía may un mot y ara escriu molt sovintot? Senyal que l' hi convè escriure.

¿La senyora no ha volgut may aná á cap espectacle y ara hi vol anar? ¡Miracle!
Busca qui l' ha promogut. Recela quan la senyora fa pasesigs molt regulars, y quan, per 'ná á todas parts, surt sempre á la mateixa hora. Y, en conclusió, desconfia de tot cambi introduhit en lo parlat, en lo vestit y en las costums que seguía.

No dupto que lo transcrit bastará perque 's formin una idea ja que no de tota l' obra, de l' indole de la mateixa.

J. R.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Per parlarlos degudament de las novetats escénicas necessitaria tot un periódich. Mirin qu' es un contrapunt que 'ns posa de tal manera que 'ls revisteros no sabém per quin cantó girarnos. Francament ab tant *recreyo*, jo crech que fins hi cauré malalt.

¿Hi ha necessitat de dir (parlant del Liceo, qu' es lo primer que 's presenta) que la tercera dels *Hugonots*, diumenje á la nit, va anar admirablement? Ja 'l disapte hi havia sobre 'l despaig aquell retol de *quedan despachadas todas las localidades*. La representació monumental, y 'l duo del quart acte fins al cel.

Lo segon quarteto del gran teatro ha cantat *Mignon*. Poca gent, y no obstant la Galli-Marié que vá estrenar aquesta ópera es una verdadera notabilitat. Lo mateix dich del Engel. Artistes com aquests no 's gastan ab lo temps perque s' apoyan ab lo talent. Pero jo ja ho veig, are de aquest pá 'n fém engrunas. ¡En altres ocasions lo tinguésem!

Permetin que deixi per la senmana entrant l' ocuparme del *Mefistofele*, que ha sigut interpretat per en Massini y per la Copca (debutant). No tinch ni temps ni espay per dir tot lo que 's mereix aquest nou aconteixement. Pero 'ls adelantaré un concell, y es que vajin á veure l' obra de Arrigo Boito, segur de que no se 'n penedirán.

Y are una pregunta al empresari del Gran Teatro. Escolti Sr. Bernis, are que s' anuncia l' arribada de la Pozzoni, no l' hi seria possible conjuminar una representació de la *Lucrecia*, ab aquesta senyora, en Massini y en Vidal? Me sembla que farian cop. Pénsishi, y si l' hi apart b' endavant.

A la cunya económica, vull dir al Teatro del Circo s' espavilan. Mirin que per dos rals no pot demanarse mes. Allá *Fra Diavolo*, *Faust*, *Favorita*, en qual ópera van tenir un triunfo la Borgani y en Maurilli: allá *L' Hebra* y *La Lucia*, y dintre de poch ¡admirinse! *L' Aida*. Lo Sr. Perelló 's porta com un home. Jo prou los diria un grapat de cosas que m' envia 'l meu company *Fredelico*, encarregat de assistir á las funcions de aquell teatro; pero ¡amigo! l' espay me falta y haurém de deixarho per un' altra vegada.

La *Pasionaria* es l' aconteixement dramátich de la senmana. Es una obra aquesta plena de defectes y carregada de bellesas, que de primer moment fascina; pero que després de reflexionar presenta bastants *ets* y *uts*, y que de cap manera pot judicarse lleugerament. ¿Me creuran si 'ls dich que tambe 'n parlaré próximament? Are no 's figurin que ab tantas promesas, tinga l' idea de presentarme diputat: no senyors, jo soch dels que prometen y saben cumplir. La *Pasionaria* mereix article apart. Inútil dir qu' en l' execució en Vico y la Mendoza Tenorio hi están admirablement.

En Mario entre *El pelo de la dehesa* y *Sin prueba plena*, obras respectivament de 'n Bretón de los Herberos y de 'n Serra, ha reproduhit *Bebé*, aquell *vaudeville* plé de xispa que fá partir de riure y ha estrenat *El Otro*, comedia lleugera d' Echegaray (D. Miguel) que tracta un assumpto molt trillat; pero sempre de bon efecte en lo teatro, qual es: lo perill que corra un marit que no cultiva á la seva esposa, de que 's presenti un tercer á omplir lo vuit que aquell deixa. Aquesta obreta, hábilment versificada, desarrollada ab senzillés y enriquida en lo final ab un efecte inesperat tendre y moral agradá molt al públich. En Mario y en Sanchez de Leon hi estigueren molt bé; en Romea, una mica massa mecánich, nos agrada més fent graciosos; la Gorriz perfectament y en quant á la Srta. Cirera, bè; pero una mica massa exagerada en lo monólech del acte tercer. Lo conjunt no cal dirho tractantse de aquella companyia.

Podria are parlar de algun altre espectacle; pero hi dit ja lo més sustancial, perque pugan formarse una idea de una de las temporadas teatrals més fecundas y notables que 's cantan a Barcelona.

N. N. N.

LA MONA.

Fresqueta y bufona,
la Mona,
la noya més caya
que Deu ha criat;
de cara rodona...
¡la mona!
¡quin mico m' ha dat!

—Pasava ella un dia
—¡María!
vaig dirli á l' orella
malferit d' amor
—que n' ets de guapona...
¡la Mona!
¡moneta del cor!

—Ja sabs que t' estimo...
y ab mimo.
—¿m' estimas Marieta?—
vaig preguntar jo,
y la picarona
¡gran mona!
va dirme que... ¡¡no!!

F. BAUCELLS PRAT.

ESQUELLOTS.

Vaja, senyors, are no digan que l' Ajuntament no treballa, que no té iniciativa, que no fá res, que 's consum en la més completa inacció.

Per convences de lo contrari repassin l' extracte de la sessió del dimars.

En dita sessió s' inicia un projecte trascendental.

Lo projecte 's refereix á las insignias dels senyors regidors.

Se proposan nada menos que substituir las actuals medallas, per las antigas bandes vermellas.

¿Que tal?

¡Mal viatge! Are m' explico perque 'ls conservadors no han deixat surar al pobre D. Ignaci.

Senzillament; perque la Ciutat hauria gastat massa si hagués hagut de costejar la banda de D. Ignaci.

Al menos se 'n hauria necessitat una pesa.

Vaya una primavera més mullada.

No passa un dia que no plogui.

Un pagés de a:

—Are si que revindrán las déus.

Y un altre responia:

—¿Los déus?... Los vints y tot.

Un polítich de oposició explicava l' estat llagrimés de l' atmósfera de la següent manera:

—La primavera es molt amant de la legalitat, y naturalment, al veure lo que passa, 's posa trista y plora.

Un quiento que publica un periódich *conservador* de Madrid:

«En temps dels frares, uns llechs van sorprendre á un xicot que ls robava la fruita del hort, y 'ls frares van enviar á buscar al seu pare perque l' hi donés un rapapolvo.

«Lo pare del bordegás, qu' era un pobre pagés, vá darli una fregada d' orelles, exclamant al final del seu discurs:

«Ja vehen sas mercès que jo no 'n tinch pas la culpa. Es un xicot burro y gandul. Es impossible ferlo treballar; no vol de cap manera, 'M t' tant cuit qu' es lo que jo l' hi dich sempre:—Escolta noy, al menos ¿perqué no 't fas frare?»

A Santoña (Santander) hi ha un barber que arrenca eaixals.

A la quenta ho fá per l' antich sistema, probant la resistencia dels seus parroquians. Fá pochos dias tenia assentat al potro de tortura á un pobre soldat ab la galta tota inflada.

Anava á ferli saltar lo caixal causa de aquella infló, quan al soldat l' hi vè un desmay, y tanca la boca ab tanta forsa que se l' hi queda 'l dit del operador entre las dents.

Lo dentista comensa á donar ays, que semblava que cantés una *soleá*, acuden los vehins, alguns se desmayan, y á copia d' esforços lo pobre dentista retira la mà; pero sense 'l dit gros.

Aquest havia quedat dintre de la boca del sorje, qui al recobrar-se y notant que tenia una cosa dintre de la boca, vá empassársela.

Y are si portan lo soldat als tribunals, podrá dir per defensarse:

—Senyor jutje, jo soch molt ignocent: pero això sí, que no 'm fiquin los dits á la boca!...

Fá pochos dias varem anunciar la publicació de una colecció de retratos en vers titulada *Un grapat de donas*, deguda al nostre col·laborador Ramon Coll Gorina. Donchs bé, *el llanto sobre el difunto*, com diuhen los castellans.

O de un altra manera: Bandera contra bandera, folleto contra folleto, colecció contra colecció.

Avuy nos cal anunciar la aparició de la que dú l' títol de *Un grapat d' homes*, deguda a la ploma de Maria Bocanegra, també col·laboradora nostra.

Inútil dir, tractantse de aquesta escriptora, que l' obra en qüestió está escrita ab facilitat y té molt bona sombra.

Las donas están venjadas.

Tres mil pessetas ha destinat l' ajuntament a las próximas carreras de caballs.

Malas enguanyadas.

Escollin guo valdria més que fessin carreras de regidors?

Per exemple: s' agafan dos socios del cassino de la Rambla de Canaletas y altres dos del cassino de la Plassa Real, se 'ls porta al Parque, se fá la senya, y als primers que arribin a ca la Ciutat se 'ls nombra regidors y se 'ls dona un vas d' aygua ab bolado.

De aquesta manera la ciutat se divertiria sense necessitat de gastar 3,000 pessetas.

A Málaga s' ha vist una causa terrible, horrorosa, espelusnant.

La acusada era una xicota de 14 anys. ¡Tant jove y tant criminal, sembla mentida!

Figúrinse que 's tractava del furt de un ou de gallina valorat en set céntims de pesseta.

Y per un ou, van seguirse tots los trámits, intervenint en lo procediment més de cinquanta personas.

¡Lo robo d' un ou!

Un delicta que fá posar la pell de gallina.

A Madrid s' está veyent la causa de un tal Morillo que vá ferir a un bon senyor que havia de serli pare polítich, y vá matar a una bona senyora que havia de serli sogra.

En Morillo era metje, y per cometre aquest doble crim no 's vá valdre de cap recepta, sinó de un revólver de sis tiros.

Donchs bé, lo fiscal de la causa l' hi demana:

Primer: la pena de mort per l' assassinat consumat en la persona de D.ª Carolina Lauzaco y la de cinch anys de presó y 1,500 pessetas de multa per l' assassinat frustrat de D. Joseph Fernandez.

Vostés dirán lo que vulgan; pero si 's confirma la petició fiscal, després de donar garrot al reo, haurán d' embalsamar lo cadáver, per ferli purgar los cinch anys de presó en un calabosso del Saladero.

La justicia devegadas es molt xistosa.

Hi vist que uns quants escriptors recomenavan la candidatura de D. Joseph Feliu y Codina, ab lo títol de *Candidatura catalanista*.

¡Grat sia a Deu, que 'ls catalanistes ixen de la vida del burgés — menjar beure y no fer res — que havian duyt fins aci.

Jo apoyaré la candidatura catalanista; pero ab una condició: que 'l candidat fassa professió de principis: Sapiám y diga sense embuts lo Sr. Feliu y Codina si es de las as ó de las es.

Los francesos están destarotats.

Se tracta a Paris de fer una festa de beneficencia, donantse una corrida de toros, comprenent que res com una corrida de toros pot fer pujar los productos de la funció.

Al efecte han contractat a n' en Frascuelo.

Y segons sembla hi ha molta demanadissa d' entradas y localitats.

Pero aixó sí, la premsa sembla que tinga atachs de nervís l' un darrera del altre.

¡Oh l' espectacle bárbaro! ¡Oh l' espectacle sanguinari!

Desde 'l moment s' ha suprimit la sort de picas. Alguns demanan que se suprimeixi la sort de banderillas y fins la de la mort.

Los francesos s' horripilan al pensar que ha de derramarse sanch.

Tant se valdria que lidiesen toros de cartró, y qu' en lloch de contractar a n' en Frascuelo, contractessin a n' en Toni Grice ó a n' en Pierantoni.

Jo 'm permeteré donarlos un concell.

Coloquin un casco prussia en cada banya del toro, y que 'l toro en lloch de dirse Artillero ó Buñolero ó queisevol altre nom per l' istil, se diga Bismarck.

Es l' única manera de que 'ls francesos aplaudeixin al *marechal* Frascuelo.

Lo *Brusi* que temps enrera vá descubrir lo lema de *Dies iræ* en las alas de la llagosta, aquest dia que vá tronar y ploure, vá veure núvols en forma de créu.

Los núvols en forma de créu van descarregar una terrible pedregada en una gran part del Vallés.

Total, que no 's cullirá una gota de vi... ni per dir missa.

Per lo tant a mí no 'm farán creure pas que 'ls núvols tinguessen la forma de créu.

Si acás havian de tenir la forma de banyeta.

En una fonda.

Un parroquiá demana que l' hi dugan una racció de flicandó.

Y l' hi portan un guiso tant passat y tant recuit que crida al amo del establiment y l' hi diu:

— Senyor meu jo he demanat una racció de *flicandó* y aquí m' han servit una racció de *flicandava*.

Máxima de un anti-filarmónich:

«La música es un soroll que costa més car que 'ls altres.»

QÜENTOS.

Lo president de un tribunal dirigintse a un acusat:

— Los vostres antecedents no 'us son gens favorables. Sou un vagamundo...

— Perdoni, Sr. President, jo puch justificar que hi estat quinze anys treballant sense interrupció.

— ¿Y ahont treballavau?

— A presiri: l' última vegada van condemnarme a quinze anys de treballs forçats.

— Noy, quin xicot més empalagós es en Lluiset. No passa dia que no vinga a demanarme quartos.

— Y n' hi donas?

— Y que haig de donar 'hi. Pero, francament, veure 'l cada dia, es cosa que m' incomoda.

— Desitjas no tornarle a veure?

— Sí.

— Donchs deixali cinch duros, y no l' hi veurás may més lo pé!

Lo director de una societat de crédito com n' hi ha tantas ponderava a un accionista las grans ventatjes de un nou negoci.

Se tractava de una mina de un metall preciós situada en una comarca llunyana, de la qual may n' havia sentit parlar ningú.

— Escolti, preguntava l' accionista, ¿y existeix realment?

— Qué?... La mina?

— No senyor: la comarca.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Contan de un *prima-segona* que un dia al seu rey l' hi deya:

— Vaig perdut per una dona qu' es molt *prima-dos-tercera*: fassa vostra majestat que 'l bufò tinga *hu-dos-tres*.

Digué 'l rey: — *Tres-invers-quart*; dius una *tot* y res més.

KIN-FO.

II.

Tè *primè invers* en Feliu perque treballa ab afany y menja *total* tot l' any *dos-tercera* ell mateix diu.

CIUTADÀ NOY GRAN.

SINONIMIA.

— Tot qué buscas per aquí?

— Faig un ram de farigola junt ab alguna viola y algun brot de romaní.

— Pero qué fas?

— No faig cap mal.

— Prou que 'n fás, perque 't diré que trencant brots fás mal-bé las *tot* perque las *total*.

UN TAPÉ Y F DE T.

CONVERSA DE JOVES.

— Per que no vens may a casa, Pau?

— La mere no ho vol, Joan.

— Tonto fuig d' amagat

— Això no: vull qu' ella ho mani.

— Tan burro ets?... vina al menys per Pascua.

— Li diré, y si ella hi ve bè....

— N' ets molt de tonto: per Pascua que venen aquells quatre joves y tres noyas que varem fer tanta broma pel sant de la Quimeta...

— No sé quins vols dir.

— Are 'ls hem anomenat.

UN BARCELONETI.

TRENCA-CLOSCAS.

JUAN, TANO DINA

Formar ab aquestas lletras lo títol de una obra molt aplaudida.

NAS DE PUNTA INGLESA

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

5—Lletra.
5 3—Mineral.
3 5 1—Licor.
2 1 5 3—Lo que senten los enamorats.
3 2 1 5 6—Apellido.
1 2 3 4 5 6—Home públich.
1 2 6 5 4—Apellido.
1 2 4 5—Menjar dols.
4 5 6—Un mal.
5 6—Animal.
1—Lletra.

UN TENORIO.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal, consonant; 2.ª Quadrúpedo, 3.ª Aucell, 4.ª Astre y 5.ª Consonant.

J. DE DONNA JUANITA.

GEROGLIFICH.

×
100
e e e
I I
LO
tri

B I

J. PRATS Y N.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ca-ram-bo-las*.
2. ID. 2.ª—*Vi-o-la*.
3. ENDAVINALLA.—*Ampollas*.
4. ANAGRAMA.—*Avila-Valia*.
5. ROMBO.—
M
M O N
M O L L E T
N E T
T
6. CONVERSA.—*Dinorah*.
7. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—*Prats*.
8. GEROGLIFICH.—*Per asturians Asturias*.

ALGO. Coleccion de poesias originales de JOAQUIN MARIA BARTRINA, ilustradas por JOSÉ LUIS PELLICER.—Edición de gran lujo que forma un tomo 8.º de mas de 200 págs.—Vale 3 Ptas.—Se vende en la Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, y demás principales librerías y kioscos de Barcelona.

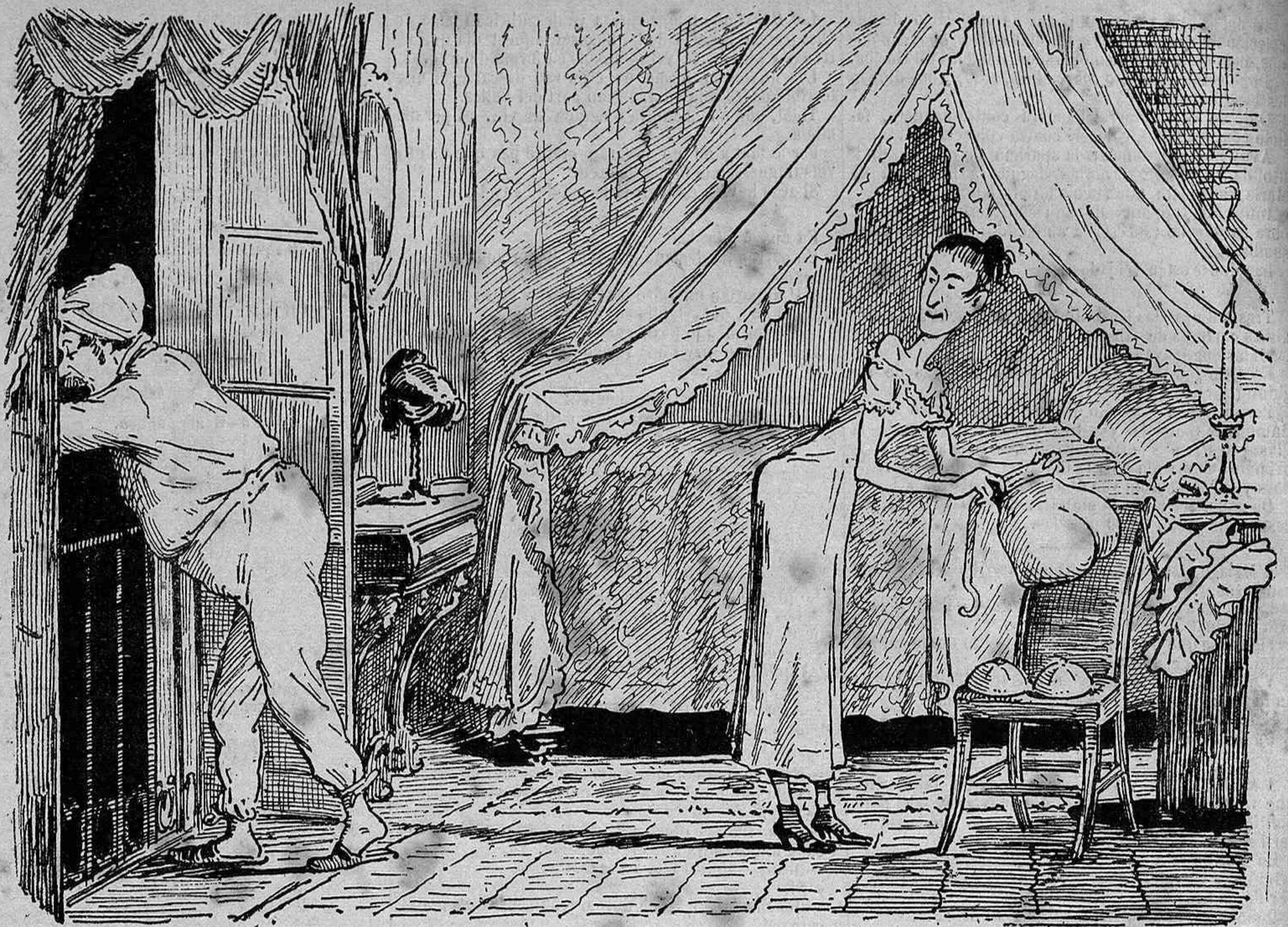
A los corresponsales se les otorgará la rebaja de costumbre.

BARCELONA EN LA MANO

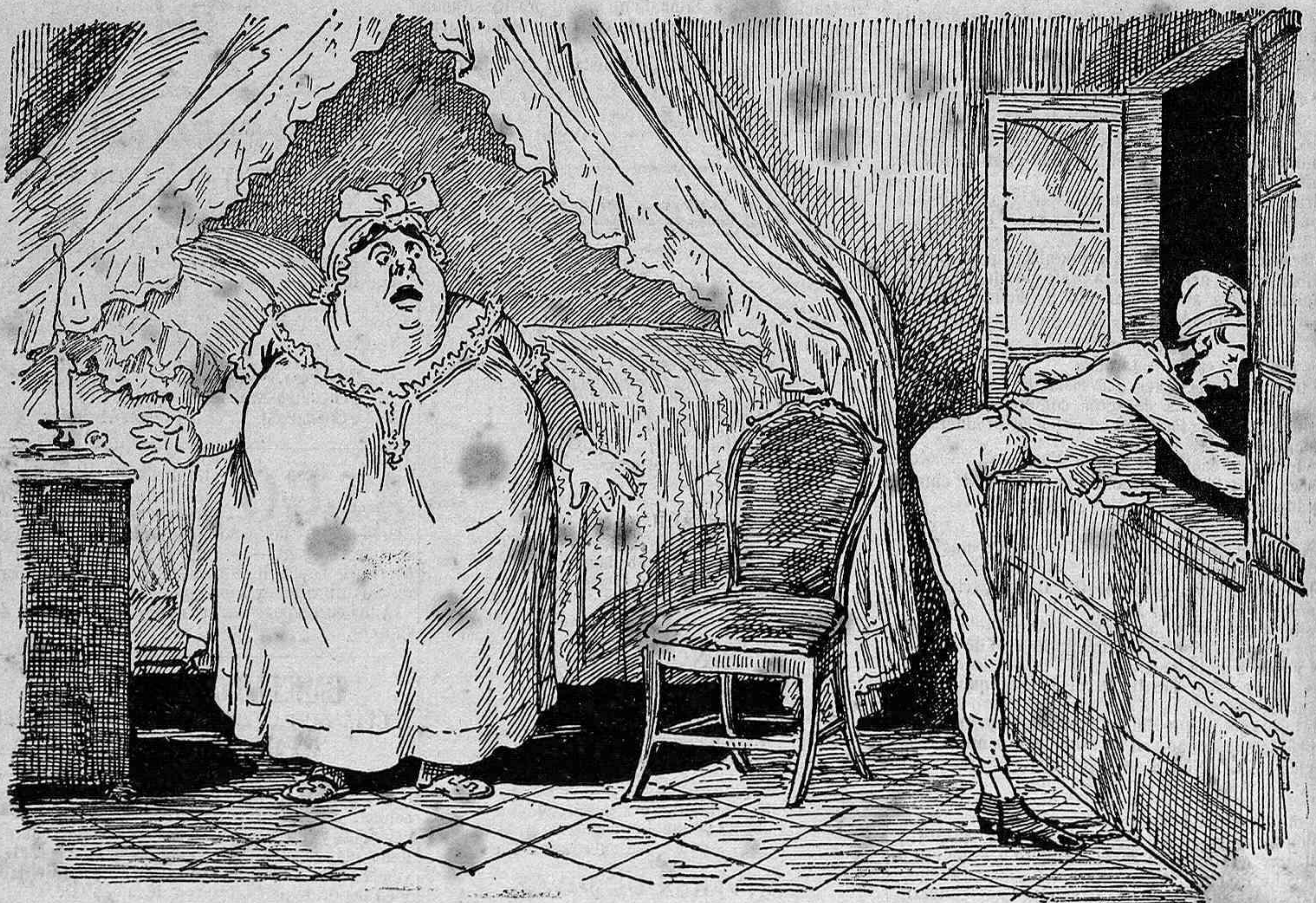
GUÍA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES
POR J. ROCA Y ROCA.

Ilustrada con multitud de grabados, vistas de edificios y detalles de la Ciudad y con cinco planos. (Barcelona, casco antiguo.—Barcelona, Ensanche.—Barcelona y Puerto.—Alrededores de Barcelona.) Un tomo elegantemente encuadernado 3 50 pesetas. Se vende en la librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, y en las principales librerías de la capital.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

—Vigilant!... Ausili, que la dona se 'm desfà!...

—Serenò!... Vigilant!... Pujéu si 'us plau à donarme un cop de mà que no puch pujar la dona al llit!...